

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.444 van 31 augustus 2000
in de zaak A. 87.918/VII-19.847.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ch. VAN DER HAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Colombiaanse nationaliteit, op 30 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 2 september 1999;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 april 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. DEKEGEL die, loco Advocaat Ch. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster België binnenkomt op 8 oktober 1996; dat zij zich op 22 oktober 1996 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1996 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 31 augustus 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 10 februari 1997 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in de Spaanse taal. Betrokkene is afkomstig uit Granada (Colombia). Volgens haar verklaringen zou haar familie problemen gekregen hebben na de verdwijning van haar oom G. in 1989. De familie zou sindsdien geregeld thuis pamfletten ontvangen hebben met de boodschap deel te nemen aan betogingen, doch ze zouden hier niet op ingegaan zijn. Eind 1990 zouden betrokkene, haar moeder en haar twee broers op het nippertje ontsnapt zijn aan een bende gewapende mannen die op hun huis afstormden. Na dit voorval zouden ze niet meer naar huis teruggekeerd zijn en zouden zich in Lejanias en vervolgens in Granada gevestigd hebben. Op een dag zouden er twee anonieme dreigbrieven onder de deur van hun woonplaats zijn geschoven. Eind 1991 zou de familie naar Villa Vicencio verhuisd zijn, maar een tijdje na hun aankomst zouden ook hier dreigbrieven toegekomen zijn. Op een dag in 1993 zou betrokkenes moeder door een onbekende op straat zijn uitgescholden. In 1994 zou het gezin naar Villa Nueva verhuisd zijn om zich uiteindelijk in 1995 in Bogota te vestigen. Met de hulp van de Adventistengemeenschap zouden ze het geld bij elkaar gekregen hebben om een vliegtuigticket te kopen. Toen ze voor hun vertrek, in juli 1996, naar Granada gingen om er de paspoorten te gaan halen zouden betrokkene en de andere familieleden opnieuw achtervolgd zijn door onbekende mannen. Betrokkene zou Colombia verlaten hebben op 6 oktober 1996, samen met haar moeder, L. G. A.. Op 22 oktober 1996 vroeg betrokkene de status van vluchteling aan in België. Betrokkene is niet in het bezit van enig document dat toelaat haar identiteit te controleren.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat betrokkenes verklaringen in verband met de dreigbrieven die de familie sinds 1990 zou ontvangen hebben en de achtervolgingen op straat door onbekenden, uiterst vaag zijn. Betrokkene was niet in staat tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal enige uitleg te verschaffen over de inhoud van de pamfletten die ze in 1990 thuis zouden hebben ontvangen, noch door wie deze pamfletten zouden zijn uitgedeeld. Ook over de dreigbrieven die ze nadien regelmatig zouden ontvangen hebben kan betrokkene niets vertellen. Tevens situeert betrokkene deze gebeurtenissen geenszins in de tijd (ze heeft het enkel over een bepaald jaar).

Volgens haar verklaringen zou zij, noch de andere leden van de familie, ooit problemen gekend hebben met andere privé personen of met de autoriteiten en

had niemand activiteiten van welke aard ook die erop zouden kunnen wijzen dat ze in het bijzonder door de autoriteiten gevisieerd zouden worden.

Verder moet erop gewezen worden dat betrokkene en haar familie, ondanks het feit dat ze sinds 1990 regelmatig bedreigd zouden zijn, nooit klacht neerlegden bij de politie. Zij lieten dus na beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten. Bovendien zou betrokkene Colombia slechts in 1996 verlaten hebben, dit is ruim zes jaar na het begin van de problemen. Hieromtrent moet wel aangestipt worden dat betrokkene's aankomstdatum in België op geen enkele manier kan geverifieerd worden aangezien zij niet meer in het bezit is van haar paspoort dat, volgens haar verklaringen daags na haar aankomst in België zou gestolen zijn. Betrokkene heeft bijgevolg geen elementen aangehaald die erop zouden kunnen wijzen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Colombia vervolgd zou worden om redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1996.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid.

(...)"

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is en er geen ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de eerste tegenpartij duidelijk de feiten niet in twijfel trekt, maar omwille van vier onjuiste en niet pertinente argumenten de asielaanvraag van verzoekster niet ontvankelijk verklaart, terwijl verzoekster afkomstig is uit een land dat wordt beschouwd als zijnde "in oorlog", dat het motief als zouden de verklaringen van verzoekster erg vaag zijn, niet met de werkelijkheid strookt, hoewel het inderdaad zo is dat bepaalde elementen voor verzoekster onbekend blijven, dat het zo onmogelijk is met zekerheid te weten door wie en waardoor verzoeksters familie bedreigd werd, dat volgens rapporten van mensenrechtenorganisaties de situatie in Colombia zo is dat bepaalde personen door veiligheidsdiensten en paramilitaire groeperingen zonder schijnbare redenen worden

bedreigd of zelfs gedood terwijl ze niet sociaal of politiek actief zijn, dat verzoekster ten tijde van het begin van de problemen slechts dertien jaar oud was, zodat redelijkerwijze niet kan worden geëist dat zij op de hoogte zou zijn van de exacte oorzaken van de problemen, dat het feit dat verzoekster niet exact weet door wie ze bedreigd werd dan ook geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van de ingeroepen bedreigingen, dat verzoekster bovendien vanuit haar Colombiaanse achtergrond een ernstig wantrouwen tegenover haar omgeving aan de dag legt, zodat zij voor het Commissariaat-generaal niet vrijuit heeft durven spreken, dat het enkele feit dat het voor verzoekster niet helemaal duidelijk is door wie ze werd vervolgd, gezien de situatie in Colombia, niet kan leiden tot het kennelijk ongegrond verklaren van haar asielaanvraag, dat het argument dat verzoekster en haar familie niet door de autoriteiten gevisieerd zouden worden en dat zij verklaard zou hebben dat geen van haar familieleden ooit problemen zou gehad hebben met privé-personen niet correct is, aangezien zij duidelijk heeft gemaakt dat haar familie op verschillende plaatsen persoonlijk bedreigd werd, dat het niet duidelijk is of die bedreigingen uitgingen van de overheid dan wel van andere gewapende groepen, dat er aldus wel ernstige redenen zijn om te vrezen voor vervolging in geval van terugkeer, zodat de asielaanvraag in dit stadium van de procedure niet kennelijk ongegrond kon worden verklaard, dat het verwijt dat verzoekster nooit klacht heeft neergelegd niet correct is, aangezien verzoeksters moeder de problemen wel degelijk heeft gemeld van de burgemeester van Lejanias en een aanklacht heeft ingediend, dat verzoekster bovendien niet wist of ze al dan niet bedreigd werd door de autoriteiten, zodat het uitermate begrijpelijk is dat ze de bescherming van de overheid niet heeft durven invoeren, mede in het licht van de situatie in Colombia, dat het dan ook als

onbegrijpelijk voorkomt dat aan verzoekster enerzijds verweten wordt dat zij geen bescherming gezocht heeft bij de autoriteiten, terwijl de Commissaris-generaal anderzijds zelf stelt dat diezelfde autoriteiten kunnen geen bescherming bieden aan hun onderdanen, aangezien in de bevestigende beslissingen een "niet-repatriëringsclausule" werd voorzien, dat het argument dat verzoekster zes jaar zou gewacht hebben alvorens haar land te verlaten, evenmin in aanmerking kan worden genomen, aangezien verzoekster gedurende die zes jaar constant verhuisd is om aan de bedreigingen en vervolgingen te ontsnappen, dat ze pas in laatste instantie, na de vaststelling dat ze nergens in Colombia veilig kon verblijven, besloot het land te ontvluchten, dat zulks hoegenaamd geen vrees voor vervolging in de weg staat, wel in tegendeel, dat de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet kunnen leiden tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag, dat de verklaringen van verzoekster bovendien coherent zijn en geen belangrijke tegenstrijdigheden bevatten, dat verzoekster bovendien afkomstig is uit een land waar een bijzondere en onveilige situatie bestaat, zodat de Commissaris-generaal, door met dit element geen rekening te houden, een appreciatiefout heeft begaan;

Overwegende dat de niet-erkenning als vluchteling in hoofdzaak steunt op de vaststelling dat verzoeksters relaas uiterst vaag zou zijn, meer bepaald omdat verzoekster niet in staat was enige uitleg te verschaffen met betrekking tot de pamfletten die ze in 1990 bij haar thuis zou hebben ontvangen, noch door wie deze pamfletten zouden zijn uitgedeeld, noch enige uitleg kon verschaffen met betrekking tot de dreigbrieven die zij nadien regelmatig zou hebben ontvangen, en dat zij al deze gebeurtenissen geenszins in de tijd kon situeren; dat verzoekster dit geenszins ontkent, doch eenvoudig stelt dat haar verhaal coherent is en geen

tegenstrijdigheden bevat, en poogt de lacunes in haar asielrelaas in het licht van haar persoon en haar achtergrond te relativiseren; dat uit de nota's genomen naar aanleiding van het interview voor het Commissariaat-generaal op het eerste gezicht blijkt dat verzoekster in gebreke blijft de meer concrete vragen met betrekking tot de ingeroepen bedreigingen te beantwoorden; dat van een negentienjarige die voorgeeft zes jaar lang het voorwerp te zijn geweest van vervolgingen en bedreigingen, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de omstandigheden van voornoemde vervolgingen en bedreigingen enigszins kan preciseren; dat zo ook van een persoon die zich tot de Belgische Overheid wendt om bescherming te vragen tegen de Autoriteiten van haar land van herkomst redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze persoon tenvolle meewerkt aan de asielprocedure en een minimum aan gegevens verschaft teneinde toe te laten de ernst van de asielaanvraag te beoordelen; dat dan ook niet valt in te zien hoe verzoekster enerzijds de hulp van de Belgische Overheid inroept, terwijl zij anderzijds stelt de Belgische asielinstanties niet te vertrouwen; dat de Commissaris-generaal op het eerste gezicht derhalve in redelijkheid kon vaststellen dat verzoekster geen elementen heeft aangehaald dat zij bij een eventuele terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd om redenen opgenomen in de Vluchtelingenconventie; dat op het eerste gezicht dit motief volstaat om de asielaanvraag kennelijk ongegrond te verklaren overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, doordat uit de bestreden beslissing enerzijds volgt dat verzoekster naar Colombia wordt teruggestuurd, terwijl de Commissaris-generaal in zijn advies betreffende de terugleiding anderzijds oordeelt dat verzoeksters veiligheid in haar land van herkomst niet verzekerd is,

dat de bestreden beslissing verzoekster aldus blootstelt aan een onmenselijke en vernederende behandeling;

Overwegende dat het advies betreffende de terugleiding, door de Commissaris-generaal gegeven bij toepassing van artikel 63/5, derde lid, van de Vreemdelingenwet, betrekking heeft op de algemene situatie in het land van herkomst; dat dit advies geenszins in verband staat met de vraag of verzoekster ernstige en aantoonbare gronden heeft aangebracht die doen geloven in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat het middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op éénendertig augustus
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.